

Arrest

nr. 244 543 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2019 en op 28 februari 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker beoogt met name de gezinshereniging met zijn Nederlandse broer.

1.2. Op 4 juni 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De weigeringsbeslissing van 10.10.2019 voor de aanvraag van 26.09.2019 werd op 20.02.2020 nietig verklaard door de RW, waardoor betrokkene opnieuw in het bezit werd gesteld van een A.I. Op 28.02.2020 ontving hij een nieuwe bijlage 19ter. Deze beslissing behandelt de 19ter van 26.06.2019 en 28.02.2020

In uitvoering van 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2019 en op 28.02.2020 werden ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.06.2019 en op 28.02.2020 gezinshereniging aan met zijn broer K.M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko ([...]) op naam van betrokkene, afgeleverd op 08 01.2014 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels.
- Meerdere ‘Attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à a taxe de services communaux (TSC)” (n° 930 dd. 17.08.2018, n° 374 dd. 26.01.2017 en n° 452 dd. 16.08.2019) en meerdere “Attestation de revenu global” (n° 877 dd. 02.08.2018, n° 374 dd. 26.01.2017 en n° 452 dd. 16.08.2019 voor inkomstenjaar 2019/2018) vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Bovendien stelt de advocaat van betrokkene (mail van 25.09.2019) dat betrokkene sedert minstens 2016 in België woont en voordien in Nederland verbleef.
- Attest van het Marokkaanse kadaster dd. 13.08.2018 waarin wordt gesteld dat er geen onroerend op betrokkenes naam staat geregistreerd: attest dd. 15.08.2019 van niet inschrijving in het handelsregister van de stad Driouch. attest dd. 16.08 2019 van niet inschrijving in het OMPIC (Office Marocain de la Propriété Industrielle et Commerciale). Er dient echter dient te worden vastgesteld dat ook deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 29.09.2005, 23.11.2005 en 12.08.2006. Deze drie stortingen van meer dan 13 jaar geleden zijn zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- Verklaringen van inschrijving bij de mutualiteit De Voorzorg voor betrokkene als persoon ten laste van de referentiepersoon (dd. 27.08.2018, 27.02.2019, 19.09.2019, 30.03.2020 en 04.03.2020)). Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.
- Déclaration d'engagement vanwege de referentiepersoon dd. 17.06.2019. Aangezien dit document slechts een verklaring op eer is, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- geldstortingen (diverse verzend- en ontvangbewijzen, rekeninguittreksels) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België in de periode 2016 - 2018. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in België. Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging zijn deze gegevens dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Documenten van 2018 en 2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betalingen van betrokkene's medische kosten (betalingen arts, apotheek, ziekenhuis, zorgkas; ziekteverzekering); vervoerskosten (autoverzekering, keuring, verkeersbelasting, abonnementen De Lijn) en adere kosten (kledij, inkopen Makro). Deze betalingen dateren echter van na de aankomst van betrokkene in ons land, en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in België. Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging zijn deze gegevens dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Medische verklaring van een arts in Nederland (dd. 06.09.2007) waarin wordt gesteld dat betrokkene "een behandeling" heeft gehad. Dit document heeft geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene.
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor 2017 - 2018 - 2019 en 2020. Uit het geheel van deze stukken blijkt met dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Attestation de prise en charge met n° 270/2019 dd. 05.08.2019 en Certificat de charge de famille dd. 13.12.2018 waarin de lokale autoriteiten van Tizi-Intaroucht en van Ijarmouas verklaren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.08.2016 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit met afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op november 2017 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men

onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt;

"Schending van de formele en materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en Schending van de artikelen 47/1 en 47/3, 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

9.- De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokkene in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

10.-

In casu heeft verzoeker zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet met de intentie om zich te herenigen met een burger van de Unie, namelijk zijn broer M.K.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (…)”

Het begrip “ten laste”, zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger”.

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een “ten laste zijn”. De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de “ten laste zijn” reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip “ten laste” door verwerende partij strikt geïnterpreteerd. Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 28.02.2020 in functie van zijn Nederlandse broer binnen de wettelijke termijn van drie maanden nog verschillende bijkomende stukken toegevoegd aan het dossier, dewelke hij bij zijn vorige aanvraag niet had bijgebracht. Verwerende partij is manifest in gebreke gebleven om de in de vorige procedures reeds bijgebrachte stukken, dewelke opnieuw werden bijgebracht, samen met de nieuwe bijkomende stukken in zijn geheel te beoordelen.

11.-

De motivering van verwerende partij met betrekking tot de bijgebrachte stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar zijn broer, om in zijn basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker minstens sedert 2005 (dit blijkt uit inventaris van de reeds voorgelegde stukken i.h.k.v. eerdere aanvraag) geld gestort kreeg van de referentiepersoon om zichzelf te kunnen onderhouden.

Verwerende partij beweert volledig ten onrechte dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij, voorafgaand zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, ten laste was van zijn Nederlandse broer.

Zo stelt verwerende partij in de weigeringsbeslissing:

“geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 29.09.2005, 23.11.2005 en 12.08.2006, Deze drie stortingen van meer dan 13 jaar geleden zijn zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.”

Evenmin moet er gelet worden op het feit dat verzoeker voor het eerst in 2007 in het Rijk is binnengekomen. Verwerende partij dient er rekening mee te houden dat de drie stortingen aan betrokkene dateren in de periode dat verzoekende partij in Marokko woonde. Nadat verzoekende partij zich in het Rijk had gevestigd, voorzag de referentiepersoon verder in de basisbehoeftes van betrokkene, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist. Wat betekent dat verzoeker dan ook geen inkomsten heeft gegeneerd in het land van herkomst en derhalve geen vermogen heeft opgebouwd.

Uit de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker reeds in het land van herkomst, zowel in Nederland, als in Marokko, financiële steun kreeg van de referentiepersoon, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de motieven m.b.t. de bijkomende bijgebrachte stukken ‘geldstortingen’.

Verwerende partij gaat klaarblijkelijk volledig voorbij aan het gegeven dat verzoeker vóór zijn binnenkomst in het Rijk, reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Verzoeker heeft aldaar verschillende jaren deel uitgemaakt van het gezin van zijn Nederlandse broer, en werd aldaar door zijn broer steeds onderhouden. Met dit gegeven werd door verwerende partij absoluut geen rekening gehouden.

Naast het feit dat verzoeker afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Marokko en in Nederland, heeft hij tevens afdoende aangetoond dat hij meteen na zijn vertrek uit Marokko in Nederland verder ten laste werd genomen door zijn Nederlandse broer en verder deel uitmaakte van zijn gezin. Hierover wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord gerept, zodat de motivering in de bestreden beslissing dan ook gebrekkig zijn.

Indien verwerende partij de reeds bijgebrachte stukken in het kader van een eerdere procedure, en dewelke opnieuw werden bijgebracht, samen had beoordeeld met de nieuwe bijkomende stukken, dan zou meteen uit geheel van de beschikbare gegevens blijken dat er in casu eerdere geldstortingen zijn geweest in het land van herkomst en nog voor de aankomst van verzoeker in het Rijk. Echter bewijzen deze stortingen op zich reeds het “ten laste zijn”. De motieven van verwerende partij zijn feitelijk onjuist en stemmen absoluut niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker kan uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de andere stukken o.a. een authentieke stuk uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, m.n. Certificat administratif Charge de Famille, waaruit eveneens ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker door de referentiepersoon ten laste werd genomen in het land van herkomst.

Verzoeker heeft ook een andere document van de Marokkaanse overheid bijgebracht m.n. Fiche de renseignement, waaruit blijkt dat betrokkene niet is ingeschreven in het handelsregister. Ook heeft de verzoeker een andere document voorgelegd m.n. Déclaration d'engagement dat zijn onvermogenheid kan staven.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag welk stuk hij dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn om het “ten laste zijn” te kunnen bewijzen. Bovendien stelt artikel 47/3, §2 Vw. dat bij ontstentenis van authentieke stukken uitgaande van de overheid de aanvrager het feit ‘ten laste te zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger’ kan worden bewezen met elk passend middel.

Wanneer de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Verzoeker heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, zijn aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken waardoor de beslissing gebrekkig werd gemotiveerd.

Er zijn bijkomende documenten bijgebracht bij de bestreden beslissing dewelke in zijn geheel dienden te worden beoordeeld.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoeker bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker ten laste is van zijn broer.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing:

- geldstortingen (diverse verzend- en ontvangbewijzen, rekeninguittreksels) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene van 2016 en 2018. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in België. Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging zijn deze gegevens dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Documenten van 2018 en 2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betalingen van betrokkene's medische kosten (betalingen arts, apotheek, ziekenhuis, zorgkas; ziekteverzekering); vervoerskosten (autoverzekering, keuring, verkeersbelasting, abonnementen De Lijn) en andere kosten (kledij, inkopen Makro). Deze betalingen dateren echter van na de aankomst van betrokkene in ons land, en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in België. Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging zijn deze gegevens dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor 2017 - 2018 - 2019 en 2020. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Verklaringen van inschrijving bij de mutualiteit De Voorzorg voor betrokkene als persoon ten laste van de referentiepersoon (dd. 27.08.2018, 27.02.2019, 19.09.2019, 30.03.2020 en 04.03.2020)). Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- Medische verklaring van een arts in Nederland (dd. 06.09.2007) waarin wordt gesteld dat betrokkene "een behandeling" heeft gehad. Dit document heeft geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene.

Wat betreft deze reeds voorgelegde stukken i.h.k.v. een eerdere aanvraag, heeft verwerende partij het volgende gesteld, te weten:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op november 2017 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon."

In casu, heeft verwerende partij elk bijkomend stuk afzonderlijk beoordeeld zonder enigszins te motiveren waarom uit de reeds bijgebrachte stukken in combinatie met de nieuwe bijkomende stukken in zijn geheel al dan niet blijkt dat verzoeker al dan niet reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst deel uitmaakte van zijn gezin. Enige motivering hieromtrent ontbreekt.

De motieven in de bestreden beslissing zijn gebrekkig en getuigen van onzorgvuldig handelen door verwerende partij en betreffen zelfs veronderstellingen.

12.-

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9.1.2007 (C-1/05) verduidelijkt:

"De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)". Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16.1.2014, 423/12, §26). Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak: "60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken".

De gemachtigde dient bij zijn beoordeling van het begrip 'ten laste' te handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Het is uiteraard voor verzoeker niet evident om aan te tonen dat verzoeker onvermogen was in het land van oorsprong. Dat verwerende partij in tegenstelling tot wat de rechtspraak van het Hof van Justitie gebied strenge criteria hanteert in de beoordeling van de afhankelijkheidsband met de referentiepersoon. In de praktijk kijkt verwerende partij naar overschrijvingen gedurende een bepaalde periode, het inkomen van de referentiepersoon en bewijs van onvermogen. Verzoeker heeft al deze bewijzen geleverd maar faalt verwerende partij in de bestreden beslissing om voor elke criteria te motiveren waarom de bewijsstukken niet afdoende zijn?

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een financiële/materiële voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Verweerder mag derhalve eisen dat verzoeker aantoont dat hij in het land van woonst onvermogen is en dat hij afhankelijk is van de ondersteuning van zijn Nederlandse broer met wie hij zich in het Koninkrijk wenst teervoegen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste was / is van zijn broer.

Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. In dit verband heeft het Europees Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia van 9.1.2007 (C-1/05) geoordeeld "dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid(eigen markering, punt 42).

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van zijn broer. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker absoluut niet begrijpen om welke redenen hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat. Deze ten laste neming bestond reeds in Marokko, alsook in Nederland, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat. Niettegenstaande de door verzoeker bijgebrachte geldstortingen, wordt dit overigens door een attest afgeleverd door de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie certificaat administratif charge de famille dd. 13.12.2018).

Uit de vaste rechtspraak van Uw Raad blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

In casu heeft verzoeker afdoende aangetoond dat hij reeds eerder en voorafgaand de aanvraag ten laste was van zijn Nederlandse broer in Marokko, alsook in Nederland, en steeds deel heeft uitgemaakt van zijn gezin, zowel in Marokko, als in Nederland.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Ook is het hier duidelijk dat verwerende partij eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

Eveneens bewijst verzoeker dat hij effectief onvermogen is, terwijl de verwerende partij tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie. In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij motiveert het volgende hieromtrent:

- Meerdere "Attestation de non imposition a la taxe d'habitation (TH) et a a taxe de services communaux (TSC)" (n° 930 dd. 17.08.2018, na 374 dd. 26.01.2017 en n° 452 dd. 16.08.2019) en meerdere "Attestation de revenu global" (n° 877 dd. 02.08.2018, n° 374 dd. 26.01.2017 en n° 452 dd. 16.08.2019 voor inkomstenjaar 2019/2018) vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Bovendien stelt de advocaat van betrokkene (mail van 25.09.2019) dat betrokkene sedert minstens 2016 in België woont en voordien in Nederland verbleef.

- Attest van het Marokkaanse kadaster dd. 13.08.2018 waarin wordt gesteld dat er geen onroerend op betrokkenes naam staat geregistreerd; attest dd. 15.08.2019 van niet inschrijving in het handelsregister van de stad Driouch; attest dd. 16.08.2019 van niet inschrijving in het OMPIC (Office Marocain de la Propriété Industrielle et Commerciale). Er dient echter te worden vastgesteld dat ook deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten.

- Déclaration d'engagement vanwege de referentiepersoon dd. 17.06.2019. Aangezien dit document slechts een verklaring op eer is, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging niet werd goedgekeurd. Meer nog, verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen rekening houdt met authentieke stukken uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen is en ten laste was van referentiepersoon.

Verwerende partij doet de hogervermelde bijgebrachte stukken af als verklaringen op eer die niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs van ten laste zijn en onvermogenheid in het verleden, omdat deze niet op hun feitelijke en waarachtigheid zouden kunnen worden getoetst (en dus al dan niet omdat ze een gesolliciteerd karakter zouden hebben). Verzoeker wijst erop dat het loutere feit dat verschillende overheidsinstanties akte nemen van eventuele “een verklaring op eer”, niet impliceert dat zonder meer kan worden gesteld dat deze stukken GEEN enkele bewijswaarde hebben. Ook al miskent verwerende partij de bewijswaarde van dergelijke verklaringen op eer, hoewel deze normaliter gering is en passen in de toepassing van het principe van artikel 47 van de vreemdelingenwet (cfr. met elke passend middel). Men kan moeilijk verwachten dat er een negatief bewijslast rust op verzoekende partij. Voor zover verwerende partij twijfelt aan de waarachtigheid van deze stukken, rust de bewijslast op haar zelf. Dat door verzoeker bijgebrachte stukken niet afkomstig zijn van om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend

Verzoeker stelt zich inderdaad terecht de vraag welke stuk hij dan dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn?

Bovendien heeft verwerende partij omwille van de volgende redenen onzorgvuldig gehandeld en de materiële motiveringsbeginsel miskent. Niet alle attesten van het land van oorsprong die voorgelegd werden door verzoeker zijn gebaseerd op een verklaring van eer. Zoals bijvoorbeeld de attestatie de non-imposition a la taxe d'habitation, attestatie de revenu global, certificat de non inscription sur les registres immobiliers en déclaration d'engagement. Deze attesten betreffen vaststellingen van de Marokkaanse overheid na onderzoek.

Uw Raad heeft in het arrest nr. 200215 van 23.02.2018 bepaald dat:

“Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een document heeft van de lokale Marokkaanse overheid – “certificat de charge de famille nr. 58/2017” van 8 februari 2017 waarin wordt gesteld dat de betrokkene in de jaren 2013 en 2014 ten laste werd genomen door de referentiepersoon. Dit attest wordt door de gemachtigde beschouwd als een verklaring op eer omdat niet blijkt op basis van welke concrete gegevens de autoriteiten hebben vastgesteld dat de betrokkene ten laste werd genomen door zijn schoonzus. Verder wordt gesteld dat geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven zodat het niet [kan] worden aanvaard als afdoende bewijs van het ten laste zijn. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat zij beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid ter beoordeling van de in het kader van de aanvraag voorgelegde stukken. Dit mag er haar echter niet van weerhouden om de inhoud van deze stukken met de vereiste zorgvuldigheid te beoordelen en uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat gelden, kan uit de inhoud van het voorgelegde certificaat niet worden afgeleid dat het is opgesteld op basis van een verklaring op eer van de verzoekende partij zelf, dan wel de referentiepersoon. De rechtspraak waarnaar zij in haar nota verwijst kan dan ook niet worden aangebracht in de huidige casus, nu in dat geval wél uitdrukkelijk bleek dat het attest het gevolg was van een verklaring op eer. Eén en ander klemt des te meer nu de verzoekende partij kan worden bijgetreden dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat in de documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst en die het ten laste zijn aantonen melding moet worden gemaakt van de gegevens waarop deze overheden zich steunen. Het is dan ook onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen dat het voorgelegde attest dient te worden beschouwd als een verklaring op eer omdat eruit niet zou blijken op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hun vaststellingen hebben gedaan. Aangezien het uitgangspunt dat werd ingenomen bij de beoordeling van het betrokken stuk – met name dat het zou zijn opgemaakt ten gevolge van een verklaring op eer – geen steun vindt in de inhoud ervan, kan ook niet zonder meer worden volgehouden dat andere documenten zouden moeten worden voorgelegd om de inhoud te staven. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.”

Verwerende partij stelt vervolgens in de weigeringsbeslissing het volgende:

“Het gegeven dat betrokkene sedert november 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015), Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

Dat verzoeker echter met elk passend middel (inkomstenbewijzen, geldoverschrijvingen, attesten van de Marokkaanse autoriteiten) heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn broer en dus niet louter verwijst naar de huurovereenkomst en domicilie. Dat uit de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst en elk ander passend middel.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen. Deze afhankelijkheidsband bestond reeds in het land van herkomst. Dit wordt overigens door een attest afgeleverd door zowel de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie attestatie de prise en charge certificat de charge de familie) als het vorige paspoort van verzoeker.

Het moge duidelijk zijn, dat wanneer de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, ontegensprekelijk zou blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds is, van de referentiepersoon.

13.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken in hun geheel die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten omdat hij niet aantoonde dat hij in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag ten laste was en reeds in het land van herkomst van zijn broer.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoeker aangebrachte stukken, en op een kennelijk onredelijke wijze en o.b.v. een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste zou zijn geweest van zijn broer.

Verzoeker kan niet genoeg benadrukken dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken in zijn geheel, die door de verzoekende partij werden neergelegd om zijn ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige en correcte feitenvinding.

14.-

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een

belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft uitgevoerd. Verwerende partij heeft absoluut geen rekening gehouden met de gezins – en familiesituatie van verzoekende partij. Het feit dat hij ondertussen jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven en thans nog steeds ten laste is van de referentiepersoon.

15.-

Verder heeft verwerende partij het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.08.2016 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn..”

Verzoekende partij stelt zich de vraag op basis van welke gegevens verwerende partij zich steunt om te stellen dat verzoeker al in het Rijk verbleef.

Zoals reeds gesteld in het feitelijk relaas, verbleef verzoeker in het verleden inderdaad in het Rijk. Zo diende hij op 10.11.2009 tijdens de regularisatiecampagne een machtiging tot verblijf in, doch werd deze afgewezen op 20.07.2011 met een uitwijzingsbeslissing. Kort nadien, heeft hij zich terug vervoegd bij zijn Nederlandse broer in Nederland.

Uit de motieven van de bestreden beslissing gaat verwerende partij ten onrechte vanuit dat verzoeker sinds zijn aankomst in het Rijk onafgebroken zou hebben verbleven in België, quod non. Uit de motieven van de bestreden beslissing wordt evenmin gesteld op basis van welke beschikbare gegevens verwerende partij zich steunt. Te meer, verzoeker na zijn ongegronde regularisatieaanvraag is teruggekeerd naar Nederland en zich aldaar opnieuw vervoegde met zijn Nederlandse broer.

Verzoeker kwam nadien uiteindelijk het Rijk weer binnen via Nederland, alwaar hij samen verbleef met de referentiepersoon, zodat de bestreden beslissing in casu het recht van verzoeker op vrij verkeer wel geschonden werd.

Dat verzoeker een lijvige stukkenbundel heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn broer hem wel degelijk ten laste nam en hem voorzag in zijn basisbehoeftes. Dat er in casu nog steeds een aanknopingspunt met het verleden bestaat. In die zin dat het deel uitmaken van het gezin, voorafgaand aan de aanvraag, dewelke reeds bestond in het land van herkomst (Nederland), in België wordt verdergezet.

Verwerende partij stelt eveneens dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een A.I op 28.02.2020. Zo luidt de weigeringsbeslissing als volgt:

“De weigeringsbeslissing van 10.10.2019 voor de aanvraag van 26.09.2019 werd op 20.02.2020 nietigverklaard door de RW, waardoor betrokkene opnieuw in het bezit werd gesteld van een A.I. Op 28.02.2020 ontving hij een nieuwe bijlage 19ter. Deze beslissing behandelt de 19ter van 26.06.2019 en 28.02.2020.”

Verwerende partij gaat door deze motivering kort door de bocht, want betrokkene is nooit in het bezit gesteld van een A.I.

16.-

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles aan deed om zijn aanvraag te weigeren. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met het geheel van alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd.

Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

Het enig middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepaling van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“(...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de "certificat de prise en charge" van 13 december 2018 en de "attestation de prise en charge" van 5 augustus 2019, opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon over voldoende middelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen. De bestreden beslissing motiveert dat deze documenten niet gestaafd worden door bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten en deze attesten derhalve beschouwd moeten worden als verklaringen op

eer. Verweerder motiveert dat dergelijke verklaringen niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs in het kader van de onderhavige aanvraag om gezinshereniging. Met zijn betoog weerlegt verzoeker deze vaststelling niet en maakt derhalve niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldige gehandeld heeft.

Daarnaast voert verzoeker aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat volgende documenten loutere verklaringen op eer zijn:

- "*fiche de reseignement*" van 15 augustus 2019;
- "*certificat de non inscription sur les registres immobiliers*" van 13 augustus 2018;
- "*attestation de non-imposition a la taxe d'habitation*" van 17 augustus 2018, 26 januari 2017 en 16 augustus 2019;
- "*attestation de revenu global*" van 2 augustus 2018, 26 januari 2017 en 16 augustus 2019;
- "*déclaration d'engagement*" van 17 juni 2019.

Verzoeker betoogt dat de Marokkaanse overheid voor het opstellen van voormelde documenten een onderzoek heeft gevoerd. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat verweerder bijgevolg onzorgvuldig tewerk is gegaan door deze documenten te beoordelen als verklaringen op eer.

Daargelaten of deze documenten slechts werden opgesteld op basis van een verklaring op eer door de verzoeker zonder onderzoek van het bestuur, motiveert de bestreden beslissing daarnaast dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven, zodat deze attesten niet uitsluiten dat de verzoeker toch inkomsten heeft. Daarnaast wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker middels zijn advocaat verklaart dat hij sinds minstens 2016 in België woont en voordien in Nederland verbleef. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten dat deze stukken niet aantonen dat verzoeker in Marokko ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.3. Verzoeker voert aan dat hij in de huidige aanvraag dezelfde stukken voorlegde als in zijn vorige aanvraag, samen met bijkomende stukken, en dat verweerder deze stukken als een geheel diende te beoordelen. Hij betoogt dat uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat zijn broer hem sinds 2005 financieel ondersteunt. Verzoeker voert aan dat hij in Marokko en in Nederland deel uitmaakte van het gezin van zijn broer en dat hij meteen na zijn vertrek in Marokko ten laste werd genomen door zijn broer. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met deze elementen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met alle stukken die verzoeker voorlegde in het kader van zijn aanvraag rekening werd gehouden. Verzoekers betoog komt neer op zijn eigen beoordeling van zijn zaak. Hiermee toont hij echter niet aan dat de verwerende partij de aanvraag kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat alle door verzoeker voorgelegde stukken werden beoordeeld, maar dat werd besloten dat hieruit niet blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst mag aantonen met elk passend middel, dient de Raad op te merken dat deze vrije bewijsvoering niet inhoudt dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het staat verweerder nog steeds vrij deze bewijsstukken te beoordelen. De subjectieve overtuiging van verzoeker, dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, is geenszins afdoende om de bevindingen van verweerder te weerleggen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijke oordeelsvorming.

Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.5. Verzoeker betoogt dat, zelfs indien hij niet aan de voorwaarden van een gezinshereniging voldeed, verweerder een belangenafweging diende te maken in het licht van onder meer de duur van zijn verblijf in België, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij verbindingen heeft met België. Hierbij verwijst verzoeker naar

artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en naar artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de voormelde bepalingen. In artikel 3, punt 3, van de richtlijn 2003/86/EG wordt duidelijk gesteld dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Wat betreft artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG, wijst de Raad erop dat deze bepaling handelt over het nemen van een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. *In casu* wordt voorts nergens in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar redenen van openbare orde. Verzoeker is ook niet ernstig waar hij voorhoudt dat in de bestreden beslissing geen beoordeling in het licht van zijn familiale situatie heeft plaatsgevonden. Zijn familiale situatie maakte ook net het voorwerp uit van zijn aanvraag. Voorts ziet de Raad niet op welke wijze het gegeven dat verzoeker "*verschillende jaren en onafgebroken in België heeft verbleven*" zonder evenwel op enig ogenblik te zijn toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, *in casu* zou kunnen wijzen op enige kennelijke onredelijkheid in de vaststelling dat een familiehereniging in België met zijn Nederlandse broer andermaal niet wordt toegestaan omdat het bewijs ontbreekt van het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT